

DR. H. F. KOHLBRÜGGE,

IN LEVEN PREDIKANT BIJ DE NEDERLANDSCH-GEREFORMEERDE
GEMEENTE TE ELBERFELD.

OP DEN WEG NAAR DEN HEMEL.

DRIE BETRACHTINGEN.

I.

„INDIEN IK ALLEENLIJK ZIJN KLEED AANRAAK.”

MARKUS 5 : 25—34.

II.

„HEERE, DAT IK ZIENDE MAG WORDEN!”

MATTHEÛS 20 : 29—34.

III.

„VADER, IK HEB GEZONDIGD TEGEN DEN HEMEL EN VOOR U!”

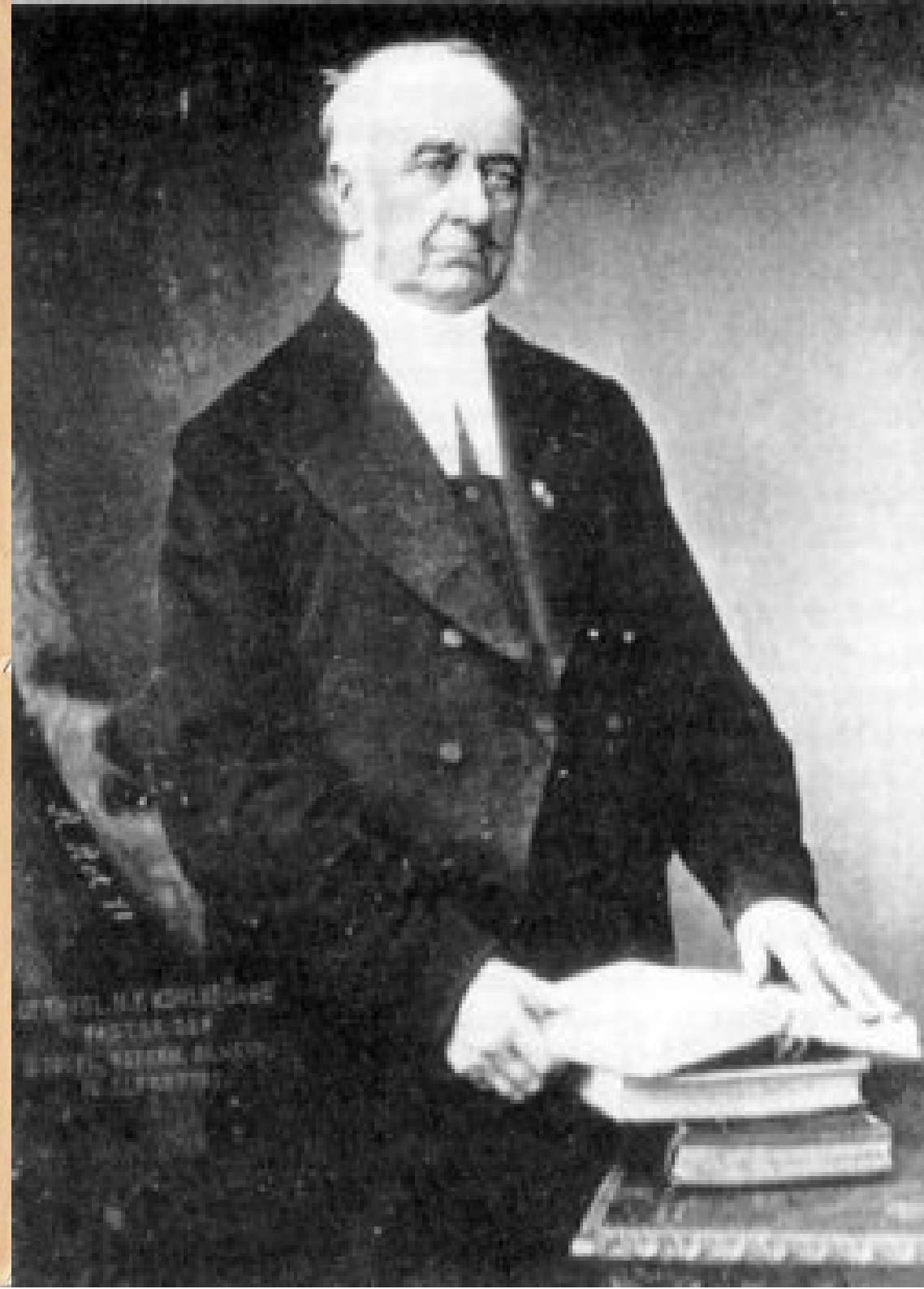
LUKAS 15 : 1, 2 en 11—24.

DERDE HERZIENE DRUK.

AMSTERDAM,
SCHEFFER & Co.

1899.

II.

„HEERE, DAT IK ZIENDE MAG WORDEN!”

II.

DE GENEZING DER BLINDEN DOOR DEN
HEERE JESUS.

MATTHEÛS 20 : 29—34.

En als zij van Jericho uitgingen, is Hem eene groote schare gevolgd. En ziet, twee blinden, zittende aan den weg, als zij hoorden, dat Jesus voorbijging, riepen, zeggende: Heere, Gij Zoon Davids! ontferm U onzer. En de schare bestrafte hen, opdat zij zwijgen zouden; maar zij riepen te meer, zeggende: Ontferm U onzer, Heere, Gij Zoon Davids! En Jesus, stilstaande, riep hen en zeide: Wat wilt gij, dat Ik u doe? Zij zeiden tot Hem: Heere! dat onze oogen geopend worden. En Jesus, innerlijk bewogen zijnde met barmhartigheid, raakte hunne oogen aan; en terstond werden hunne oogen ziende, en zij volgden Hem.

VERGELIJK MARKUS 10 : 46—52 en LUKAS 18 : 35—43.

Welk eene onuitputtelijke bron van troost is toch het Evangelie van het Koninkrijk Gods, welk eene kostelijke zalf voor allen, wien het gaat om genade en licht in de dingen en wegen Gods! Toont ons dit Evangelie eenerzijds, hoe waar het is, dat wij van nature stekeblind zijn in de dingen en wegen Gods, en daarom tot alle goed werk onbekwaam, anderzijds geeft het ons deze vertroosting, dat wij eenen van God gegeven Zaligmaker hebben, Die ons liefelijk omhelst, Die Zich ook over den armsten blinde ontfermt, opdat wij ons niet laten terughouden van tot Hem te roepen, en vastelijk gelooven, dat Hij alleen ons helpen kan en wil.

Zulk eene onderwijzing en zulk eenen troost van het Evangelie wil ik u thans voorhouden naar aanleiding der geschiedenis van eenen blinde, die niet ophield met roepen om ontferming, totdat de Heere hem beval, tot Hem te komen, en

hij de vervulling van zijne beden ontving, en deze troostwoorden: „Uw geloof heeft u behouden”.

Deze geschiedenis vinden wij bij den Evangelist Mattheüs Hoofdstuk 20 : 29—34; bij Markus Hoofdstuk 10 : 46—52; en bij Lukas Hoofdstuk 18 : 35—43.

Het is, wel is waar, eene geschiedenis van de genezing van lichamelijke blindheid, maar zij is ons tot troost geschreven, opdat wij gelooven, dat deze Zaligmaker, Die volgens Psalm 146 de Heere is, Die de oogen der blinden opent, ook onze Zaligmaker is, om ons van onze geestelijke blindheid te genezen, zoodat in eene dubbele beteekenis, zoowel geestelijk als lichamenlijk, van Hem vervuld is en vervuld wordt, wat geschreven staat Jes. 35: „Zegt den onbedachtzamen van harte: Weest sterk en vreest niet; ziet, ulieder God zal ter wrake komen met de vergelding Gods; Hij zal komen en ulieden verlossen. Alsdan zullen der blinden oogen opengedaan worden”. —

De geschiedenis van de genezing der lichamelijke blindheid staat bij de drie Evangelisten in onmiddellijk verband met de mededeeling, hoe blind de discipelen des Heeren waren in de dingen en wegen Gods tot onze verlossing.

Onze Heere was in de landstreek van Jericho en bevond Zich op Zijne laatste reis naar Jerusalem. Wij lezen namelijk bij Mattheüs, Hoofdstuk 20 : 17—19: „En Jesus, opgaande naar Jerusalem, nam tot Zich de twaalf discipelen alleen op den weg, en zeide tot hen: Ziet, wij gaan op naar Jerusalem, en de Zoon des menschen zal den overpriesteren en Schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordeelen; en zij zullen Hem den Heidenen overleveren, om Hem te bespotten en te geeselen en te kruisigen; en ten derden dage zal Hij weder opstaan”.

Toen hoorden zij van het lijden des Heeren, van Zijnen dood, ja, maar ook van Zijne opstanding.

Nu waren zij echter allen zóó blind, dat zij daarvan niets verstonden; ja zelfs kwam de moeder der zonen van Zebedeüs tot Hem met de bede: „Zeg, dat deze mijne twee zonen zitten mogen, de één tot Uwe rechter- en de ander tot Uwe linkerhand in Uw Koninkrijk”. En de moeder zoowel als de zonen beweerden, dat zij den drinkbeker des lijdens, dien de

Heere drinken zou, konden drinken, — als zij maar konden heerschen en macht hebben. De overige tien discipelen waren zóó weinig geroerd door hetgeen de Heere over Zijnen dood en opstanding had gezegd, dat zij het zelfs zeer kwalijk namen van de twee broeders, zoodat zij de terechtwijzing verdienden (Vs. 25—27): „Gij weet, dat de oversten der volken heerschappij voeren over hen, en de grooten gebruiken macht over hen. Doch alzóó zal het onder u niet zijn; maar zoo wie onder u zal willen groot worden, die zij uw dienaar; en zoo wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij uw dienstknecht; gelijk de Zoon des menschen niet is gekomen, om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen”.

Markus bericht ons, Hoofdstuk 10 : 32, hoe de discipelen, den Heere volgende naar Jerusalem, verbaasd en bevreesd waren; en verhaalt ons dan met bijna dezelfde woorden als Mattheüs, hoe blind zij waren met betrekking tot dezen laatsten gang des Heeren naar Jerusalem.

Lukas schrijft hiervan, Hoofdstuk 18 : 34: „En zij verstonden geen van deze dingen, en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet hetgeen gezegd werd”. In verband met de mededeeling van deze blindheid in de dingen en wegen Gods staat dus de geschiedenis der genezing van twee blinden, die zich op den weg bij Jericho bevonden.

De discipelen, die zoo blind waren, moesten uit die genezing iets leeren, en wij, die ook zoo blind zijn in de dingen en wegen Gods, moeten daaruit ook iets leeren, namelijk: zóó te doen, als deze blinden gedaan hebben, opdat wij in Gods licht het licht mogen zien. Laat bij ons maar de klacht zijn, naar Ps. 33 : 11: „Het licht mijner oogen, ook zij zelve zijn niet bij mij”, en het gebed Ps. 119 : 18: „Ontdek mijne oogen, dat ik aanschouwe de wonderen van Uwe Wet!” — dan zullen wij vervuld worden met den troost, dien de geschiedenis van de genezing der blinden ons geeft.

Wij kunnen ons hier niet in de war laten brengen door het beweren van sommigen, dat hier sprake is van twee onderscheiden genezingen. Het is toch zeker niet aan te nemen, dat het volk eerst bij het inkomen in de stad Jericho

één of twee blinden zou bestraft hebben, zeggende, dat zij zouden zwijgen, en bij het uitgaan uit de stad weér eenen blinde evenzoo zou bestraft hebben, nadat zij de genezing van de eersten hadden gezien. De woorden van Lukas: „Als Hij nabij Jericho kwam”, en die van Mattheüs en Markus: „Als zij van Jericho uitgingen”, laten zich wel zoo overeenbrengen, dat de blinden geroepen hebben, terwijl Jesus de stad binnenkwam en hen voorbijging, en nogmaals geroepen hebben, toen Hij uit de stad ging, — hetzij dat de blinden zich door de stad hebben laten leiden en aan de andere poort nederzetten, hetzij dat zij op hunne plaats zijn blijven zitten en op den Heere gewacht hebben, tot Hij de stad weder uitging. In het laatste geval ging men door dezelfde poort, door welke men van Galilea de stad binnenkwam, ook naar Jerusalem. Dat overigens Mattheüs van twee blinden, Lukas van slechts één, en Markus ook van één spreekt, maakt de geschiedenis niet twijfelachtig. Twee blinden zijn er geweest; bij Lukas wordt die op den voorgrond gesteld, die voor zich en voor den anderen het woord voerde; bij Markus wordt de een als een zeer bekend persoon op den voorgrond gesteld, en als twee om iets te vragen, dan vraagt immers gewoonlijk de één, en worden toch beiden geacht te vragen, al is het, dat de één zwijgt of slechts een woordje bij de bede des anderen voegt.

De volgende zaken staan nu, volgens dit Evangelie, eens voor altijd vast:

1. Wij zijn blind in de dingen en wegen Gods en verstaan er niets van.

2. Om deze blindheid te erkennen en ons daarover te verootmoedigen, hebben wij de genade des Heiligen Geestes noodig.

3. Als deze blindheid ons tot eene smart en kwelling wordt, dan zijn wij gansch en al ellendig, — en dan is ook de Heiland dáár.

4. Als de Heiland dáár is, dan beginnen wij te roepen.

5. Zoo dit roepen door den Heiligen Geest verwekt is, dan geven wij in dit roepen den Heere de eer en veroordeelen onszelf; dan blijft ons niets over dan het roepen om ontferming.

6. Bij dit roepen komt alles tegen ons op, komen ons allerlei dingen in den weg, opdat wij zouden moede worden en het opgeven.

7. Maar daardoor laat de ellendige zich den mond niet stoppen; neen, hij roept zooveel te meer.

8. Als de Heere het roepen om ontferming hoort, dan gaat Hij niet voorbij, maar Hij blijft staan; de ellendige moet tot Hem gebracht worden.

9. Wanneer het de ure des Heeren is, om Zich te ontfermen, dan verwekt Hij ook ontfermende menschen, die zeggen: „Heb goeden moed, sta op, Hij roept u”.

10. Als de Heere roept, dan werpt men alle beletselen van zich, om zoo spoedig mogelijk geholpen te worden.

11. Dan vraagt de Heere, wat wij van Hem willen, dat Hij ons doen zal.

12. Dan mogen wij vrij ons vurig verlangen naar genezing aan den Heere bekendmaken.

13. Als wij Hem bekendmaken, wat wij willen, dan geeft Hij aan Zijne ellendigen, wat zij van Hem begeeren.

14. Dát houdt de Heere voor het ware geloof, dat wij Hem alleen voor onzen Zaligmaker houden, Die alles kan, wat Hij wil.

15. Zulk een geloof behoudt ons volkomen, en als de Heere in genade ons geneest, dan zien wij Hem in Zijne schoonheid, volgen Hem, loven Hem, en onze genezing geeft ook aan vele anderen aanleiding, om Gode lof te geven.

1.

Wij zijn blind in de dingen en wegen Gods en verstaan er niets van.

Of verstaan wij daarvan meer dan de discipelen, toen zij van den dood des Heeren en van Zijne opstanding niets verstonden? Gelooven wij uit onszelfen waarlijk aan de alomtegenwoordige, alles regeerende en ons onderhoudende voorzienigheid Gods? Staat eens voor altijd dit bij ons vast, dat wij met een goed geweten antwoord kunnen geven op de vraag: „Heeft het iets meer in, dat Christus gekruisigd is, dan dat Hij eenen anderen dood gestorven ware?” (Vr. 39), of op de

vraag: „Wat nut ons de opstanding van Christus?” (Vr. 45). Wanneer zijn wij bereid om, terwijl wij niets dan zonden in ons zien, van harte in te stemmen met het antwoord van den Catechismus op de vraag: „Wat gelooft gij van de vergeving der zonden?” (Vr. 56). Houden wij het voor vast en zeker, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen mede-werken ten goede, dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn? Zijn wij niet doorgaans, zoolang wij niet diep verootmoedigd zijn, begeerig naar macht en heerschappij, en totaal onvatbaar voor de leer van Hem, Die Zichzelven vernietigde en, om ons te verlossen, de gestaltenis eens dienst-knechts aannam? — onvatbaar voor deze leering: „Wie onder u de meeste wil zijn, die zij uw dienaar”? Aan den dood denken wij somtijds, maar met vrees en ontzetting; denken wij ook uit onszelfen aan opstanding? Gaarne denken wij aan verhooging; denken wij ook aan vernedering, en dat God den nederigen, en dezen alleen, genadig is? De zaken Gods zijn bij God welbewaard. Wat Zijne zaak is, dat zal Hij koninklijk tot stand brengen. Gods wegen zijn Gods wegen, dus moeten zij een goed einde hebben. Zien wij dit goed in? O, als wij aandachtig op alle dingen letten, hoe blind zijn wij dan in de kennis Gods en van Christus, in de kennis der zaligheid, in de kennis dat God een Helper in den nood is, een getrouw God, Die niet laat varen de werken Zijner handen! Het moet ons tot eenen troost zijn, dat de Heere Zijne blinde discipelen niet verstooten heeft; dat Hij ons blinden ook niet verstoot, opdat wij daaruit mogen zien, hoe alleen de Heere Jesus onze Levenszon is.

2.

Om deze blindheid te erkennen en ons daarover te verootmoedigen, hebben wij de genade des Heiligen Geestes noodig.

Was het niet na de uitstorting des Heiligen Geestes op den Pinksterdag, dat de Evangelisten hunne Evangeliën schreven? Zoo was het dan de genade des Heiligen Geestes, die hen er toe bracht, deze blindheid, gelijk die hen te voren

aankleefde, te erkennen. Zoo is het door de genade des Geestes, dat Mattheüs en Markus het getuigenis aangaande de verkeerdheid der zonen van Zebedeüs voor ons opgeteekend hebben, en dat Lukas van de Apostelen geschreven heeft: „Zij verstonden geen van deze dingen, en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet hetgeen gezegd werd”.

Door diezelfde genade des Heiligen Geestes was het ook, dat Johannes de Evangelist van zichzelf en van zijne mede-Apostelen bekende, Joh. 2: „Als Hij opgestaan was van de dooden, werden Zijne discipelen gedachtig, dat Hij dit tot hen gezegd had”. Diezelfde genade was het, welke in vroeger tijd David het bekende opschrift boven den 51sten Psalm deed zetten.

Zie, hierin is het Evangelie van menselijke geschriften onderscheiden: menselijke geschriften sieren hunne helden op met deugden, welke buiten het gebied der ervaring liggen; het Evangelie daarentegen stelt zijne helden voor als blinden en dooven, die niets van die blijde boodschap zien of hooren, al wordt zij hun ook voor de oogen gelegd en duizendmaal verkondigd, — tenzij dat de Heilige Geest eerst oogen en ooren opene. Hij verootmoedigt dus den mensch en maakt den Heere en Zijn genadewerk bij de menschen groot. Worden wij nu bij de wegen en dingen Gods en onzer zaligheid deze blindheid in onszelfen gewaar, dan is dit de genade des Heiligen Geestes; dan ontstaat er echter tegelijkertijd oprechte verootmoediging over zoodanige blindheid, en in die verootmoediging komt de vertroosting van het Evangelie, dat de Heere ook ons niet verwerpt, evenmin als Hij Zijne discipelen en Apostelen om hunne blindheid heeft verworpen.

3.

Maar, zoo ons het Evangelie zal vertroosten, dan zal zulke blindheid ons tot eene smart en kwelling zijn, zoodat wij er gansch en al ellendig door worden, en wanneer wij dat zijn, dan is ook de Zaligmaker dáár.

Ik weet niet, welke leering de Apostelen voor zichzelf

uit de genezing der blinden hebben getrokken; zóóveel is zeker, dat die genezing op hun verstand en hart eenen heilzamen indruk zal gemaakt hebben, hen zal overtuigd hebben, dat tegen alle blindheid der menschen hun Heer en Meester het licht der wereld is en ook hun eenig licht was. Naderhand hebben zij de beteekenis van het gebeurde met de blinden des te beter verstaan, en ons daarom deze gebeurtenis tot eenen blijvenden troost medegedeeld.

In de nabijheid van Jericho waren twee blinden. Jericho was in dien tijd na Jerusalem de voornaamste stad van het beloofde land. Een Herodes had aldaar zijn paleis; de stad bloeide door doorvoerhandel. Doch, hoe vele geestelijk blinden waren er ook in Jericho! En de discipelen zijn op zichzelf niet veel beter, ook zij zijn blind in de wegen des Heeren, — en zie, daar laat God hen twee blinden aantreffen: die zaten daar aan den weg en bedelden. Een van deze blinden was zelfs algemeen bekend, namelijk Bar-Timeüs, dat is: een zoon van Timeüs, welke naam „de bevleete of vuile” beteekent. Zeker is hij wel aan alle inwoners der stad bekend geweest onder den naam „de blinde Bartimeüs”, dat is, de zoon des vuilen, de blinde. Voor dezen blinden Bartimeüs nu was, evenals voor zijnen metgezel, de blindheid eene smart en kwelling; zeer ellendig waren zij er door geworden. Een blind man is een arm man, dubbel arm, als hij hulpeloos aan den weg wordt gezet, om zijn treurig leven door aalmoezen te rekken. Hier zit nu een arme blinde nabij het rijke Jericho; hij heeft van Jesus gehoord. Welk een verlangen naar Jesus moet hij gehad hebben! Zijne blindheid wordt hem nu eerst recht tot eene smart en kwelling, nu hij weet, dat er een Heiland is, Die de oogen der blinden opent. „O, kwam Hij ook hier voorbij!” zóó zal zoowel de eene als de andere blinde gedacht hebben. Wie weet, hoe menigmaal zij te zamen over dien Heiland hebben gesproken! hoe dikwijls zij van Hem, als den eenigen Leeraar, den eenigen ontfermenden Priester en den almachtigen Zoon Davids, elkander allerlei dingen hebben verteld; en hoe lang zij aan den weg hebben gezeten en gewacht, dat Hij mocht voorbijkomen, en zij elkander mochten toeroepen: „Uw God komt en zal u verlossen!” — En zie, eer zij het vermoedden, was Hij daar.

O, mocht deze geschiedenis op ons, indien onze geestelijke blindheid ons smart veroorzaakt en tot eene kwelling is, eenen blijvenden indruk maken! Hoe meer deze blindheid ons eene kwelling wordt, des te ellendiger worden wij, zoodat terwijl anderen in grooten overvloed leven, wij doodarm worden. Dan kan alleen Jesus ons helpen. Laat ons dan spreken met dezulken, voor wie de blindheid in de wegen Gods eene plaag is evenals voor ons. Laat ons elkander vertellen, Wie Jesus is, gelijk de blinden in het Evangelie dat voorzeker gedaan hebben, opdat het verlangen naar Hem steeds vuriger worde; wachten wij op Hem, Hij zal gewisselijk komen, en niet vertoeven. Ja, waar het verlangen naar Hem is, daar is Hij reeds: anders zouden wij niet naar Hem verlangen.

4.

Als de Heiland dáár is, dan beginnen wij te roepen.

Toen de blinden het volk hoorden, dat langs hen voorbijging, vraagde een hunner, wat dat ware; toen zeide men hem, dat Jesus de Nazaréner voorbijging. En hij riep, zeggende: „Jesus, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner!” en de andere riep ook: „ach Heere, Gij Zoon Davids, ontferm U onzer!”

Wel moest het den discipelen tot beschaming zijn, dat zij in hunne blindheid niet deden gelijk deze blinden; en ook ons moet het ter beschaming zijn, dat wij bij onze blindheid in de dingen en wegen Gods niet meer tot Hem roepen. Als echter de nood ten top stijgt, dan is de Heere daar, en als Hij er is, dan beginnen wij wel te roepen. Ja dan eerst, als Hij daar is, is er het rechte roepen om ontferming, want dan is er de eenige gelegenheid om van onzen nood verlost te worden. Zoeken wij slechts wat meer naar de beteekenis van datgene, wat rondom ons geschiedt. De blinden hoorden een sterk gedruisch, veroorzaakt door de beweging der menigte, die Jesus volgde; toen zochten zij te weten te komen, wat dat beteekende, en vermoedden misschien reeds, dat het Jesus was, die daar voorbijging. Hoe het zij, — zoodra zij gehoord hadden, dat het Jesus de Nazaréner was,

riepen zij met luider stemme tot Hem, en toonden zodoende wel, dat en hoe zij Hem kenden. — Wat beduidt nu voor ons het gedruisch der schare, welke opgaat naar het huis des Heeren, naar het huis van Hem, Die gezegd heeft: „Waar twee of drie in Mijnen Naam vergaderd zijn, daar zal Ik in het midden van hen zijn”? Behooren wij nu niet te onderzoeken en te vragen, waartoe Hij in Zijn Woord bij ons is? Is Hij niet bij ons als de Geneesmeester onzer zielen, als de Geneesmeester ook van ons lichaam? Indien de blindheid ons eene kwelling is, laat ons dan onderzoeken, wie daar voorbijgaat, en van de blinden het ware gebed leeren. Zij riepen niet: „Jesus de Nazaréner, maak ons ziende!” maar: „Jesus, Gij Zone Davids, ontferm U mijner! Och Heere, Gij Zone Davids, onferm U over ons!” Alzóó leert de Heere ons door Zijn Heiligen Geest te roepen uit de diepte der benauwdheid, en het ware, goede gebed te bidden, namelijk dat wij Hem als het ware vasthouden bij Zijn Naam Jesus, en Hem dan aanroepen, niet als eenen vleescheijken zoon Davids, maar als onzen geestelijken, door God beloofden en gegeven Zoon Davids. Dan roepen wij Hem aan als onzen waren geestelijken Koning, Die bij ons is, om een geestelijk Koninkrijk op te richten, in hetwelk Hij tot Zijne onderdanen maakt armen en ellendigen, welke Hij van allerlei ellende des lichaams en der ziel verlost, gelijk in Psalm 72 van Hem geschreven staat; als onzen Koning, Wiens koninklijke macht dáárin bestaat, dat Hij ons Zijne gerechtigheid schenkt en toerekent, en onze goddeloosheid van ons wegneemt; dat Hij de blinden ziende en de dooven hoorende maakt, de lammen doet huppelen als een hert, en de tong der stommen ontbindt om God te loven, ja maakt, dat de dooden voor Zijn Aangezicht leven. Dan leert ons deze getrouwe Zaligmaker ook wel om ontferming roepen, en zoo is het dan waar:

5.

Dat wij, daar zulk een roepen door den Heiligen Geest verwekt is, den Heere daarin de eere geven en onszelfen veroordeelen, zoodat er voor

ons niets meer overblijft, dan het roepen om ontferming.

Ja voorzeker, wij zijn arm, — en den armen zal Hij genadig zijn; wij zijn hulpeloos, — en Hij is rechtvaardig en een Heiland; wij zijn zondaars en hebben niet anders verdiend, dan dat Hij ons in onze ellende laat omkomen, — maar „onze Verlosser” is van ouds af Zijn Naam. Daarom, als wij bidden: „Ontferm U mijner”, beschuldigen wij onszelfen, en bekennen, dat wij slechts waardig zijn een rechtvaardig oordeel der verdoemenis te ondergaan, en in eeuwige duisternis te blijven liggen. En tegelijkertijd geven wij, als wij bidden: „Ontferm U mijner”, Hem de eere, dat Hij Zich ontfermt, dat bij Hem alles enkel ontferming is, en werpen onze beden voor Zijn Aangezicht neder, niet op ons doen, maar op Zijne groote barmhartigheid.

6.

Bij dit roepen komen ons echter allerlei dingen in den weg, opdat wij moedeloos zouden worden en het opgeven.

Wij lezen in het Evangelie, dat het volk de blinden bestrafte, opdat zij zwijgen zouden. Wat waren dat voor menschen, die de blinden zoo hard vielen, omdat zij tot Jesus riepen? Er ligt immers iets tegenstrijdigs in, Jesus te volgen, zeker met de begeerte om vele van Zijne woorden te hooren, en dan deze blinden te bestraffen. Ik denk, dat deze menschen in 't verborgen vijanden van den Heere Jesus waren, en dus niet verdragen konden, dat een welbekende arme blinde, Bartimeüs, die nog nooit met zijne oogen den Heere Jesus had kunnen zien, in gemeenschap met den anderen blinde zulk eene belijdenis van Hem aflegde, namelijk dat Hij de Zoon Davids en een Ontfermer was, Die hem wel van zijne blindheid kon genezen; terwijl zij zelven nog aarzelden, den Heere voor iets meer te houden, dan voor Jesus den Nazaréner.

Hoe verschrikkelijk voor die arme blinden! Bovendien schijnt de Heere ook hier te hebben gedaan, alsof Hij hen niet hoorde, — Hij schijnt Zijn weg vervolgd te hebben

en wel in het huis van Zacheüs, den rijken tollenaar, te zijn ingegaan. Hoe het zij, wij zien hier, dat duivel en wereld, de geheele menigte der Farizeën, en allen, die slechts uiterlijk Jesus volgen, de ellendigen altijd tegenwerken. Daarbij schijnt ook de Heere Zelf menigmaal Zijn oor niet te neigen tot ons geroep, en is als doof en dood voor onze jammerklacht. Maar — duivel en wereld stellen zich ten doel, ons moedeloos te maken en het ons te doen opgeven; de Heere daarentegen beproeft ons, en Zijn doel is, dat wij niet moedeloos worden, maar des te vuriger tot Hem roepen.

7.

De Heere spoort aan tot het gebed; vandaar, dat de nooddrufte zich den mond niet laat stoppen, maar zooveel te meer tot Hem roept.

„Maar”, zóó lezen wij in het Evangelie, „zij riepen te meer: Ontferm U onzer, Heere, Gij Zoon Davids!”

Zij herhalen hetzelfde gebed, en laten zich het spoor niet bijster maken. Wat gaat hun die groote menigte en haar scherp bestraffen aan! De arme hoort het schelden niet, hij is arm en moet geholpen worden. Zij blijven bij hetzelfde gebed en herroepen hunne belijdenis van Jesus niet. — Volg gij hierin de blinden na; voorzeker, gij zult hen navolgen. Jesus is Jesus, geheel en al Jesus, de Zaligmaker; Hij is een barmhartig Hoogepriester en een oppermachtige Zoon Davids, een Koning der koningen en Heer der heeren. Wat deert het u, of ook alle duivelen en alle Farizeën u toeschreeuwen: „Wat, gij ellendige! gij armste der armen, wat wilt gij? wat beeldt gij u in, wat vermeent gij u te doen? denkt gij, dat zulk een man om uwentwille wonderen zal doen? Het is zoo onbehoorlijk mogelijk van u, zóó te roepen! Gij hebt met uwe zonden wel wat anders verdiend, dan dat zulk een man zich om uwentwille op zijnen weg zou laten ophouden!” Antwoord gij daarop: „Welnu, er zij door mij gezondigd, of welgedaan, ik stoor mij daar niet aan in mijne benauwdheid!” Neen, de nooddrufte zal zich daar niet aan storen, wat men hem ook moge verwijten. Waar Hij, Jesus, Zijne

ontferming verheerlijken kan, daar wil Hij Zich laten ophouden. Hij is rechtvaardig. „Des avonds en des morgens en des middags zal ik klagen en getier maken: en Hij zal mijne stem hooren”, zegt David in den 55sten Psalm.

8.

Als de Heere om ontferming hoort roepen, dan gaat Hij niet voorbij, maar Hij blijft staan; de ellendige moet tot Hem gebracht worden.

Bij Mattheüs lezen wij: „Jesus, stilstaande, riep hen”; bij Markus: „En Jesus, stilstaande, zeide, dat men hem roepen zou”; en bij Lukas: „En Jesus, stilstaande, beval, dat men denzelven tot Hem brengen zou”.

Liet de Heere eens zon en maan stilstaan op Josua's gebed, hoeveel te meer zal Hij Zelf stilstaan, waar Hij aangeroepen wordt om barmhartigheid te toonen en den ellendige te verlossen, die anders geen helper heeft! De schare des volks wil den blinden den mond stoppen, wil Jesus de armen en ellendigen laten voorbijgaan; maar Jesus is van eenen geheel anderen geest; als men bij Hem om ontferming aanhoudt, dan moet Hij Zich ontfermen. Hij roept, en Hij roept bij name. Dat doet Hij ook nu nog door Zijn Woord en Zijnen Geest: „Wendt u naar Mij toe en wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer!” — Hij laat roepen bij name; dat doet Hij ook nu nog door de prediking. „De Geest en de bruid zeggen: Kom! en die het hoort, zegge: Kom!” (Openb. 22 : 17). „Hoort naar Mij, gijlieden, die de gerechtigheid kent, gij volk, in welks hart Mijne Wet is! vreest niet de smaadheid van den mensch, en voor hunne smaadredenen ontzet u niet” (Jes. 51 : 7). „Schud u uit het stof, maak u op, zit neder, o Jerusalem! maak u los van de banden van uwen hals, gij gevangene dochter van Zion!” (Jes. 52 : 2). „Maak u op, wordt verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. Want ziet, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijne heerlijkheid zal over u gezien worden” (Jes. 60 : 1 en 2). —

Jesus beval, dat men den blinde tot Hem zou brengen. „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” Dit is het ambt des Heeren Jesus, waartoe Hij door den Vader geroepen en gezalfd is. „Ik, de Heere, heb U geroepen, — om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis die in duisternis zitten” (Jes. 42 : 6 en 7). „Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rookende vlaswiek zal Hij niet uitblusschen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen” (Jes. 42 : 3). „Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden” (Jes. 42 : 4). „Genade is uitgestort in Uwe lippen” (Ps. 45 : 3). „Schouwt aan, gij blinden, om te zien” (Jes. 42 : 18). Wie ontfermt zich zooals Hij, onze barmhartige Hoogepriester?!

9.

Wanneer het de ure des Heeren is, om Zich te ontfermen, dan verwekt Hij ook barmhartige menschen, die zeggen: „Heb goeden moed, sta op, Hij roept u”.

Wanneer het de ure des Heeren is, dan geeft Hij Zelf, dat wij roepen, gelijk nooit te voren; en als Hij dat geeft, dan breken wij met dit roepen door alle hindernissen heen. Zóó heeft de Heere het gaarne; Hij wil gaarne, dat wij ons over het „indien” en „ja maar” van het vleesch en van den duivel heenzetten, alleen op Zijne ontferming zien en bij Hem om ontferming aanhouden. Ja, dan geeft Hij aan het gebed zulk eene kracht, dat Hij, de Heere, de Sterke God Jakobs, Zichzelven daardoor laat binden; zoo blijft Hij staan en kan niet voortgaan, tot Hij ons geholpen heeft. De blinde Bartimeüs doet evenals de aartsvader Jakob, toen hij vreesde voor zijnen broeder Ezau; ook deze hield met zijn roepen en weenen den Heere vast. Want toen de Engel zeide: „Laat Mij gaan”, antwoordde hij: „Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent”.

De blinde dacht: Nu, of nooit: nu is er de gelegenheid, om van mijne blindheid verlost te worden; nu is het de wel-aangename tijd, nu is het de dag der zaligheid; nu is de

Zaligmaker bij mij; gaat Hij nu voorbij, zonder dat ik geholpen word, dan moet ik altijd blind blijven. Daarom riep hij zoo, en zijn gebed kwam tot de ooren des Heeren. Het geroep om ontferming hield den Heere staande, en Hij zendt eenigen van Zijne discipelen tot de blinden; — deze discipelen verstaan uit eigen ondervinding, waarom de Heere gebiedt den blinde tot Hem te brengen. Op des Heeren bevel haasten zij zich, om den blinde, die niet alleen kon gaan, omdat hij blind was, tot den Heere te leiden.

Maar, toen nu de blinde werkelijk tot den Heere gebracht zou worden, toen ontzong hem alle moed. Eerst had hij nog moed gehad om, hoe meer hij bestraft werd, des te luider te roepen; nu echter komen hem zeker al de zonden, die hij gedaan heeft, voor den geest, en deinst hij verschrikt terug voor de heiligheid des Heeren. Zóó toch gaat het met de beangste, bekommerde zielen; zij roepen wel om ontferming en houden aan met roepen, en toch deinzen zij verschrikt terug, zinken weg en denken, dat de Heere hun niet wil genadig zijn; of wel, zij denken, dat zij voor het strafgericht zullen gebracht worden, juist dan, als de Heere hun gunst bewijzen en Zijne genade aan hen verheerlijken wil. Maar het blijft staan, wat de Heere zegt: „Op dezen zal Ik zien, op den arme en verslagene van geest, en die voor Mijn Woord beeft (die wegzinkt voor Mijn Woord)” (Jes. 66 : 2). Deze gezindheid des Heeren kenden de discipelen; zoo worden zij zelve met ontferming over den blinde vervuld, en de Geest der vreugde bezielt hen, om hem deze drie kostelijke woorden toe te spreken: „Heb goeden moed, sta op, Hij roept u”.

Deze drie koninklijke woorden spreek ook ik in den Naam des Heeren tot alle blinden en bekommerden, wien het gaat gelijk den blinden; die ook meenen, dat de Heere, hoe zij ook om ontferming roepen, hun geene genade bewijzen wil.

Het geheele Evangelie, het gansche hart des Heeren ligt voor alle bekommerden juist in deze drie woorden: „Heb goeden moed, sta op, Hij roept u!” O, welk eene genade is het, eenen man Gods te hebben gevonden, die ons met zulk eene toeroeping tot den Heere drijft! Dan heffen wij ons in hope tot den Heere op, dan komen wij uit de groeve,

dan ondervinden wij het aan onze zielen: Ook ik, ook ik ben geroepen, ook ik mag tot Hem komen; ook mij, — o, dat had ik niet gedacht, — ook mij wil Hij genade bewijzen. Bij deze dingen leeft men, en daarin is het leven van onzen geest. Dan gaat het ons zooals Jonathan, die het einde van zijnen staf in den honig indoopte, en zijne hand tot zijnen mond wendde; toen werden zijne oogen verlicht. „De Heere Heere”, zegt onze Zaligmaker, „heeft Mij eene tong der geleerden gegeven, opdat Ik wete met den moede een woord ter rechter tijd te spreken” (Jes. 50 : 4). „Bedwing uwe stem van gewezen, en uwe oogen van tranen, want er is loon voor uwen arbeid” (Jer. 31 : 16). „Schud u uit het stof, maak u op” (Jes. 52 : 2). „Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden” (Jes. 54 : 4). „Vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uwen naam geroepen, gij zijt Mijne” (Jes. 43 : 1). „Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschapt, die den vrede doet hooren; desgenen, die tot Zion zegt: uw God is Koning!” (Jes. 52 : 7).

10.

Als de Heere roept, dan werpt men alle beletselen van zich, om zoo spoedig mogelijk bij den Heere te zijn en door Hem genezen te worden.

Bij den Evangelist Markus lezen wij: „En hij, (de blinde), zijnen mantel afgeworpen hebbende, stond op en kwam tot Jesus”.

De vriendelijk noodigende woorden: „Heb goeden moed, sta op, Hij roept u”, vervulden den blinde met zulk eenen moed, met zóó veel vertrouwen en hoop, dat hij dadelijk zijnen mantel afwierp, opstond en tot Jesus ging.

Er zijn zeer vele zoo uitwendige als inwendige beletselen, die oorzaak zijn, dat wij blijven liggen en niet tot Jesus komen. Er zijn wel voornemens bij ons, maar wij laten ons door allerlei dingen terughouden. Nu eens zijn het onze zonden, op welke wij blijven zitten, dan eens zijn het de uiterlijke omstandigheden of de menschen, van welke wij meenen afhankelijk te zijn; dan weêr is het de weg der verkeerdheid, op welchen wij ons gebonden gevoelen, hetzij om onze begeerte te hebben of om het dagelijksch brood te verkrij-

gen. Doch, als Jesus roept, dan komen wij ook, door Zijne genadige trekking, over alle beletselen heen, dan bedenken wij bij het licht van Zijnen Geest, dat wij zonder Jesus blind zijn en blind blijven, en verstaan wat de Heere zegt: „Wat baat het eenen mensch, zoo hij de geheele wereld gewint, en hij lijdt schade zijner ziel? Laat de dooden hunne dooden begraven. Niemand die zijne hand aan den ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods. Gaat in door de enge poort! Indien uw rechteroog u ergert, trek het uit en werp het van u; indien uwe rechterhand u ergert, of uw rechterschoet, houw ze af. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig. En wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig. En die zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mijns niet waardig”. En: „Zonder Mij kunt gij niets doen. Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben”.

Zoo werpen wij dan elken mantel, waarmede wij ons anders bedekken, van ons af, opdat wij daardoor niet struikelen en vallen, en in ons loopen opgehouden worden, — en komen, naakt en bloot, tot de genade van Jesus. Dan kunnen wij, vanwege onzen inwendigen nood en vanwege de inwendige trekking des Heeren, niet langer in het stof van onze zonden, in het vuil der wereld blijven zitten; dan moeten wij de liefelijke stem van het Evangelie gehoorzamen, al zien wij ook niets anders, dan dat wij blind zijn.

O, dat toch velen aan die liefelijk noodigende stem: „Heb goeden moed, sta op, Hij roept u”, gehoor gaven! De blinde zag niets, toen hij genoodigd werd, maar hij geloofde, de liefde werd vurig. Dat toch een iegelijk, die overtuigd is van zijne blindheid zonder Jesus, zegge: „Henen uit, al gij afgoden! Weg met u, gij hinderende mantel!” — Wie in de duisternis zit en op den Heere hoopt, in Hem gelooft, dien staat de hemel open, en hij ziet en verkrijgt voor zich kostelijke gaven, bij welke de geheele wereld, die den blinde toch niets kan geven, in het niet verzinkt.

11.

Als wij tot den Heere gekomen zijn, dan vraagt Hij ons, wat wij willen, dat Hij ons doen zal.

Deze vraag moet ons bevreemden. „Ach, Heere Jesus, weet Gij dan niet wat ik noodig heb?” Ja, dat weet Hij Zelf het best. Maar, de Heere wil het door ons gezegd, geopenbaard hebben. De armoede en blindheid van den zondaar is voortdurend het voorwerp van Zijne Goddelijke ontferming; intuschen verlangt Hij van den ellendige, dat deze voor Hem zijn geheele hart uitstorte, dat hij Hem zegge, wat hij wil, wat hij gaarne van den Heere zou ontvangen. De Heere geeft aan den ellendige niets **om** zijn gebed; Hij geeft hem echter alles, wat hij bepaald hebben wil, wat hij bepaald van den Heere begeert, **op** zijn gebed; doch hierbij is dan de grond van het gebed ware ootmoed, zoodat men alles, wat men van den Heere begeert, op grond Zijner vrije ontferming van Hem afsmeekt. De Heere maakt met Zijne vraag ons verlangen recht levendig, om ons met Zijne genade en hemelsche zegeningen te overladen. Onzen nood en onze ellende moeten wij recht en grondig voor Hem erkennen, en ons daarover voor Zijne Majesteit verootmoedigen; daartoe dient Zijne vraag. Tevens verwekt Hij daarmede kinderlijk vertrouwen, dat Hij ons gebed, hoewel wij het onwaardig zijn, om den wille van Zijnen Jesus-Naam, daar Hij ons toch deze vraag voorlegt, voorzeker zal verhooren.

Maar hoe? daar Hij ons toch deze vraag voorlegt. Ons? Ja ons, zoo onze blindheid ons maar tot eenen last en kwelling geworden is, en wij bij Hem om ontferming aanhouden. Waarom komt anders het Evangelie tot ons, ook dit Evangelie van de blinden? Is de vraag aan den blinde niet ook om des volks wille geschied, opdat het volk mede de ellende van den armen man zou kennen, het heil des Heeren zien en Gode lof toebrengen? En zullen wij nu van verre staan en zeggen: „die vraag geschiedde om de blinden, niet om mijnentwille!” Immers is het juist om onzentwil geschreven, opdat wij — zoo wij gaarne ziende oogen willen hebben, om onzen Zaligmaker te zien, — Hem recht erkennen als den Heere over alle dingen. O, mochten wij toch allen zien,

hoe de Heere met geopende handen staat, en hoe Hij met deze vraag: „Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?” ook nu nog tot elken ellendige zegt: „Bid wat gij wilt, en het zal u geschieden”.

En welk eene koninklijke vraag is het! Alleen Jesus kan die vraag doen en ons daarmede te kennen geven, dat in Hem al de volheid der Godheid lichamelijk woont. Daar Hij deze vraag doet, kan Hij op de bede niet „neen” zeggen, ook niet aan den smekende het antwoord geven, dat eens Elia aan Elisa gaf: „Gij hebt eene harde zaak begeerd”. Neen, Jesus openbaart Zich door Zijne vraag in Zijne volkomene gewilligheid, om den ellendigen datgene te geven, wat zij van Hem begeeren. Hij staat daar als de Heere over alle dingen, als de Heere des hemels en der aarde; als Degene, Die heerscht over alles, Die kan, wat Hij wil, en Die den rechtvaardigen gaarne geeft, wat zij van Hem begeeren; als Degene, Die de zonden vergeven, den hemel en het graf openen en de hel toesluiten kan; als Degene, Die spreekt: „Daar zij licht!” en er wordt licht. Eindelijk, Hij openbaart Zich als Degene, Die het oog, Die den geheelen mensch gemaakt heeft, en bijgevolg den blinde wel ziende kan maken.

Wanneer nu de vraag: „Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?” tot de Gemeente gericht wordt, dan overdenke een iegelijk, wat hij van den Heere begeert, dat Hij hem doen zal.

12.

Wij mogen vrij ons vurig verlangen naar genezing aan den Heere bekendmaken.

De blinde Bar-Timeüs antwoordde op des Heeren vraag vrijuit en zonder aarzelen: „Rabboni, dat ik ziende mag worden”, en de andere met hem: „Heere, dat onze oogen geopend worden”. Doe gij dit onbeschroomd den blinde na; gij moogt het doen, gij, bij wien het licht der oogen uitgebluscht is. Wij hebben hier geene voorbeding nodig, gelijk de pausgezinden beweren. De Heere gunt ons Zijn geheele Koninkrijk; ja wij, die gelooven aan Zijnen Naam, zullen het met Hem beërven, en Hij verplettert duivel en wereld, zonde, nood en dood onder de voeten van Zijne Gemeente.

„Alles, wat gij bidden zult in Mijnen Naam, dat zal u gegeven worden”, dat is Zijne belofte. Zoo wij bidden naar Zijnen wil, zoo verkrijgen wij de bede, die wij van Hem gebeden hebben, getuigt Johannes, de Apostel des Heeren. Zoodra nu de nood bij u binnendringt, bij u, die van den Heere hebt hooren verkondigen, welk een Ontfermer Hij is, ga dan in uwe binnenkamer en houd bij Hem aan om ontferming, om genade, om hulp, om kracht, om verlossing. Spreek alzóó: „Heere, Gij zegt in het Evangelie: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? — nu, Heere, ik moet deze zaak, die zaak hebben, Gij alleen kunt het mij geven. Heere, wanneer Gij wilt, dan kunt Gij mij wel reinigen, dan kunt Gij mij wel doorhelpen, mij dit en dat laten behouden, mij dit en dat geven. Aanschouw mijnen geestelijken en lichamelijken nood, mijne ellende, — al ben ik het onwaardig, — en help mij om Uwer eere wil. Gij zijt toch een wonderbare God en Heer! Gij spreekt niet van hetgeen Gij wilt: Gij wilt alles, waarbij Gij eere kunt behalen, waarbij Gij Uwe ontferming kunt grootmaken; Gij vraagt wat ik wil! — Och Heere! ik ben bedroefd over mijne zonden, maak Gij mij verblijd; — ik heb vrouw en kinderen, onderhoud Gij ze voor mij; — ik heb een zwak lichaam en kan niet voortkomen, verheerlijk Gij Uwe kracht in deze mijne zwakheid, opdat ik nochtans verricht wat mij opgelegd is. — Heere, ik kan niets van U, noch van Uwe genade zien, open mijne oogen, en wees Gij mijne Zon op dezen mijnen duisteren weg. Het is waar, ik ben een arm, onwaardig zondaar, dat beken ik van ganscher harte, maar Gij kent mij, en Gij weet wat ik noodig heb. Heere, als Gij zegt: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? dan zal ik U vrijuit zeggen wat ik wil. Daar ik Uwen wil doe met U te zeggen wat ik begeer, zoo doet Gij voorzeker gaarne wat ik wil, en hebt Gij geen ander voor-nemen, dan mij te geven wat ik wil.”

Laat ons intusschen wel bedenken, dat des Heeren oogen naar het geloof zien; laat ons bedenken, wat wij van Hem begeeren en hoe wij het van Hem begeeren, wanneer deze Koning Zijne handen voor ons geopend houdt. Hij gaf ook eens aan Salomo de vergunning om iets van Hem te begeeren; toen begeerde Salomo wijsheid, om des Heeren volk te

kunnen regeeren; en hij verkreeg van den Heere wijsheid, gelijk het zand aan den oever der zee, en alle andere gaven, zonder dat hij er om gebeden had, daarenboven. Laat ons, gelijk de blinde Bartimeüs, ons vertrouwen geheel op Christus' macht en genade, op Zijne groote barmhartigheid stellen, met oprechte boetvaardige belijdenis van al onze zonden, en dat wij al Zijne genadegaven onwaardig zijn; en dan het Hem vrijuit gezegd, wat ons hart van Hem begeert.

13.

Als wij Hem bekendmaken, wat wij van Hem willen, dan geeft Hij aan Zijne ellendigen, wat zij van Hem begeeren.

Waarom doet Hij dat? „Jesus werd innerlijk bewogen met barmhartigheid”, lezen wij bij den Evangelist Mattheüs. Hier hebben wij in het Evangelie Jesus voor ons, gelijk Hij waarlijk Jesus is.

Gelijk eens in Zijn aardse leven
Wil Hij tot heerlijkheid verheven,
De zondaars liefd'rijk gadeslaan.
Mijn Heiland neemt mij, zondaar, aan.

Daarvan kan ook de Apostel Paulus in zijnen Brief aan de Hebreëen niet ophouden te getuigen; zien wij slechts Hoofdstuk 2:17 en 18; 4:15 en 16; 5:2 en 7—9. O, Jesus wordt over zoo vele, zoo onderscheidene dingen, meer dan wij kunnen begrijpen, bidden of denken, met ontferming bewogen. Hij wordt zóó zeer bewogen over de ellende, zonde en benauwdheid van Zijn volk, dat de Profeet uitroept: „Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen!” Tot een bewijs daarvan raakte de Heere de oogen der blinden aan, als wilde Hij zeggen: „uwe blindheid neem Ik op Mij met uwe zonden; en de oogen, die Ik voor u verwerf door eens in Mijnen dood Mijne oogen te sluiten, die schenk Ik u met Mijne gerechtigheid”. Toen de Heere de oogen had aangeraakt, kwam uit de ingewanden der ontferming van dezen Hoogepriester, Die met de blinden medelijden had, het machtwoord: „Word ziende!” Voorzeker een grooter machtwoord

dan het woord: „Daar zij licht!” - en daar werd licht, — eens gesproken bij de schepping; want toen was er geene zonde, hier echter was zonde en, ten gevolge van die zonde, blindheid. De Heere neemt hier eerst de zonde weg en daarna de gevolgen der zonde, de deerniswaardige blindheid. Zoo doet Hij wat Zijne ellendigen ooit van Hem begeeren, want Hij wordt innerlijk met barmhartigheid bewogen over hunne ellende en benauwdheid. In hen toch is niets dan zonde en blindheid, en Hij is rechtvaardig, niet om diegenen te straffen, die bij Hem sterk aanhouden om ontferming, neen, Hij is rechtvaardig om hun vrijwillig te schenken wat zij niet hebben, en wat toch bij hen aanwezig moet zijn, zal Jesus in hen verheerlijkt worden.

Menigeen zal wellicht vragen: „waarom wordt Jesus dan niet over mijnen nood, waarin ik reeds zoo lang gezocht heb, met barmhartigheid bewogen?” Eilieve, welken nood hebt gij dan doorgestaan, waarbij de Heere, terwijl gij Hem om ontferming aangeroepen hebt, Zich zóó geheel verborgen heeft gehouden, dat gij niets van Zijne doorhelpende macht hebt gezien? en weet gij dan, hoe lang de blinden aan den weg gezeten en op den Heere gewacht hebben? Laat ons daarmede tevreden zijn, dat Hij ons ten laatste tevreden maakt met al Zijne wegen. De Heere heeft toenmaals immers ook niet alle blinden in het land ziende gemaakt, niet alle dooden opgewekt! Zie gij slechts in uwen nood en in uwe droefheid dáárop, welk eenen Heiland gij hebt, Die zeggen kan: „Word ziende”, en de blinde ziet. Verdraag een weinig; leer Hem uw kruis eene wijle na te dragen, Hem na te volgen, en te midden van uwe benauwdheid uwen Zaligmaker voor iedereen te belijden, gelijk de blinde deed, — en word niet moede noch mat, dat gij niet in het gebed bij Hem zoudt aanhouden om ontferming; helpt Hij u des morgens niet, zoo helpt Hij u des avonds. Hij wil het geloof oefenen, het geloof aan Hem, dat wij Hem alleen als onzen eenigen Zaligmaker erkennen, van Hem alles goeds verwachten, en in ons hart dáárvan verzekerd blijven, dat Hij alles vermag wat Hij wil, en ons te Zijner tijd en ure wil geven, wat wij van Hem begeeren.

14.

Dit houdt de Heere voor het ware geloof, dat wij Hem-alleen voor onzen Zaligmaker houden, Die alles kan wat Hij wil.

Dan toch wenden wij onze oogen van onszelf en van alle schepselen af, en houden ze op Hem alleen. En, Hij is het ook alleen, Hij is het volkomen; ik zou in den hemel en op de aarde er geen weten nevens Hem. Aan Hem, aan Hem alleen heeft de Vader alle macht gegeven in hemel en op aarde. De Vader wil, dat wij den Zoon eeren om alles, waartoe de Vader Zijnen Zoon gesteld en aan ons gegeven heeft. Zonden wegnemen kan Hij-alleen, van Wien gezegd is: „Ziet, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!” De Vader wil, dat wij in Hem gelooven, en voorzeker, Hij alleen is de weg, terwijl wij onzen weg verloren hebben; Hij alleen de waarheid, terwijl wij uit onszelf enkel den leugenaar van den beginne kunnen gelooven; Hij alleen het leven, terwijl wij van onszelf midden in den dood liggen. De straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem; Hij gaf Zijne ziel voor onze schuld. Zal nu niet de Vader ons met Hem ook alle dingen schenken? En wat wil nu de Zoon anders, dan dat wij Hem in allen deele dáárvor houden, waartoe Hij ons door den Vader gegeven is, en wij Hem zóó ontvangen, ons aan Hem houden en aan Zijne barmhartigheid? en wat wil Hij verder anders, dan wat Zijne ellendigen begeeren? — Nu, wat willen zij, wier wil Hij door Zijnen Geest geheiligd heeft, anders dan gerechtigheid, genade, licht, genezing en heiligmaking, uitredding uit elken nood? Wat willen zij anders dan de eere des Heeren Jesus, dan de verheerlijking van alle deugden en volmaakt-heden Gods? Begeeren zij ook iets, wat daarmede niet in overeenstemming zou zijn? Voorzeker niet! — Al zou Hij mij ook dooden, zoo wil ik nochtans op Hem hopen; zelfs over het graf heen zal ik eens Zijne heerlijkheid aanschouwen. Met één woord, Hij is het alleen; Hij kan wat Hij wil, en Hij wil wat Zijne ellendigen willen. Dat wij dit in nood en ellende voor zeker houden, en daarom alleen tot Hem de

toevlucht nemen, dat noemt de Heere het ware geloof; dat geloof wil Hij prijzen: dat geloof behoudt voorzeker.

15.

Zulk een geloof behoudt ons voorzeker, en als de Heere in Zijne genade ons geneest, dan zien wij den Koning in Zijne schoonheid, volgen Hem, en loven God. Dan geeft onze genezing ook aan vele anderen aanleiding, om Gode lof toe te brengen.

„Ga heen, uw geloof heeft u behouden”, zegt de Heere tot den blinde; ga heen, sta op, ga de wegen Gods in volkomen vrede, uw geloof heeft u behouden. — Wonderbare wijze van genezing! Eerst prijst de Heere het geloof van den blinde en zegt: „Ga heen, uw geloof heeft u behouden”, — toen de Heere dit zeide, was de blinde echter nog blind, — doch op de woorden volgde onmiddellijk de genezing. Bij ons is dus de blindheid, niets dan de blindheid, en daarbij zij het geloof, alleen het geloof en niets buiten het geloof, dan behoudt dit geloof ons voorzeker. Dit geloof ziet niet op de blindheid, niet op zonde, nood en ellende; neen, het geloof ziet zonder oogen, zonder werk, zonder heiligheid op den Heere, als Dengene, Die macht heeft over alle dingen en daarbij den wil om Zich over ons te ontfemen. Eigenlijk is het de macht en genade van Christus, welke ons behoudt, maar waar Christus is, om te helpen en zalig te maken, daar is ook Zijn Geest, Die het geloof werkt, door hetwelk wij met hart en zinnen in Christus overgaan, ons op Hem verlaten en Zijne weldaden aannemen. Hij, Die de weldaad voor ons gereed houdt, schept ook de hand, om die aan te nemen, en zegt dan in Zijne genade: „Dat gij dit van Mij verwacht hebt, heeft u behouden”. Zulk een geloof, dat van zichzelf niets, en van den Heere alles verwacht, gelooft nooit tevergeefs; den ellendigen geschiedt steeds naar dit geloof. En als ons nu naar dit geloof geschiedt, zoodat wij in Christus ons Een en Al aanschouwen, wanneer de Heere ons in Zijne genade geneest, dan zien wij eerst recht en meer en meer, wat van Hem getuigd

wordt (Ps. 45): „Gij zijt veel schooner dan de menschenkinderen”; dan zien wij den Heere in Zijne heerlijkheid, en worden van dag tot dag vernieuwd naar ditzelfde beeld. Dan volgen wij het Lam, waar het ook heengaat, gelijk de genezen blinde Hem volgde; al hebben wij dan ook eenen nog dieperen lijdensweg met Hem te gaan, dan de weg der vorige blindheid was. Wij loven God, gelijk Paulus Hem loofde, toen hij aan de Efeziërs schreef en aldus aanhief: „Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jesus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus”; — of gelijk Petrus Hem loofde, toen hij schreef: „Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jesus Christus, Die, naar Zijne groote barmhertigheid, ons heeft wedergeboren tot eene levende hoop, door de opstanding van Jesus Christus uit de dooden”. — En o, hoezeer moeten alle dingen medewerken ten goede dengenen, die God liefhebben! Indien deze menschen niet blind waren geweest, dan zouden zij nooit verlangen naar den Zone Davids gehad hebben, nooit op Hem gewacht, Hem nooit om ontferming aangeroepen hebben, nooit het geloof in Hem gehad, noch de genezing ontvangen hebben; nimmer zouden zij God verheerlijkt hebben. — En onze genezing geeft aanleiding, dat ook velen God loven, daar zij aan ons zien, welk een machtig en genadig God onze God is. Hoog geprezen en geloofd zij en blijve onze Zaligmaker Jesus Christus, Die in alle dingen er wel voor zorgt, dat aan God de eere gegeven worde! Hoe genadig vervult Hij Zijne belofte: „Indien er twee van u samenstemmen op de aarde over eenige zaak, die zij zouden mogen begeeren, die zal hun geschieden van Mijnen Vader, Die in de hemelen is”.

Zoo hebt gij dan nu aangaande Jesus van Nazareth uit het Evangelie vernomen, hoe goed en genadig Hij is. Hebt gij nu eene smart, eene plaag, hoe erg die ook moge zijn, en wenscht gij daarvan genezen te worden, zoo weet: dit Evangelie is tot ons gekomen, opdat wij een vast vertrouwen op Jesus zouden hebben, en niet twijfelen, of Hij ons wel helpen wil. Al zien wij Christus met onze oogen niet, al zien wij integendeel niets dan zonden, zoo mogen wij toch geloo-

ven, dat Hij ons genadig is. Wij mogen ons vertrouwen alleen op Hem stellen, en hoe meer ons de zonde en onze nood tot nood, last en kwelling geworden is, des te meer tot Hem roepen om ontferming. Deze belofte staat vast: „Wie den Naam des Heeren zal aanroepen, die zal zalig worden”, — en al komt dan ook alles tegen ons op, opdat wij zouden zwijgen, laat ons het wèl verstaan, dat al die tegenstand alleen dáartoe moet dienen, dat wij niet vertragen in het gebed, maar des te sterker roepen, en vrijuit voor al het volk belijden, dat de Heere het alleen is, en dat wij niet willen ophouden, totdat Hij Zich over ons ontfermt. Of dan ook het geweten ons mede beschuldigt, en de duivel en de menschen met allerlei aanklachten komen, laat ons doordringen en Hem bij Zijne ontferming vasthouden, zoo gaat Hij ons niet voorbij, maar laat ons tot Zich brengen door Zijne gezanten; die spreken den ellendige moed in, en zoo komt hij tot Jesus, en Jesus wordt met ontferming over ons bewogen, en Hij prijst ons geloof, dat door de bestrijding heen doorgebroken is. Dan ondervinden wij van Hem velerlei genezing en zien allerlei heerlijkheid, zoodat wij met met de koningin van Scheba uitroepen: „De helft is mij niet aangezegd!” Amen.
